

CASSANDRA CLARE

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A CINCEA

Drăgul Suflitelor Pierdute

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Prolog

SIMON SE RIDICĂ ÎN PICIOARE ȘI SE UITĂ TÂMP LA UȘA DE LA INTRARE a casei sale.

Nu cunoscuse niciodată o altă casă. Acesta era locul în care părinții lui îl aduseseră când se născuse. Crescuse între zidurile casei din șirul de alte asemenea din Brooklyn. Se jucase pe stradă, la umbra copacilor stufoși, vara, și improvizase sănii din capacele containerelor de gunoi, iarna. În casa aceasta, familia lui ținuse *shivah*-ul după ce tatăl lui murise. Aici o sărutase pe Clary pentru prima oară.

Nu-și imaginase vreodată o zi în care ușa casei avea să fie închisă pentru el. Ultima oară când o văzuse pe mama lui, ea îl numise monstru și se rugase de el să plece. El o făcuse să uite că era vampir, folosind iluzia magică, fără să știe, însă, cât timp avea să dureze iluzia. În timp ce stătea în aerul rece al toamnei, uitându-se fix înainte, înțelese că nu durase destul.

Ușa era acoperită cu semne — stele ale lui David mâzgălite cu vopsea, forma scrijelită a simbolului *Chai*, viață. Amulette erau legate de clanță și de ciocănel. O *hamsa*, Mâna Domnului, acoperea vizorul.

Amorțit, întinse mâna spre pergamentul *mezuzah*, lipit pe partea dreaptă a catului. Văzu fumul ridicându-se din locul unde mâna lui atinsese obiectul sfânt, dar nu simți nimic. Nicio durere. Numai un cumplit gol alb, adunându-se încet într-o furie rece.

Dădu un picior în ușă și auzi ecoul răsunând în casă.

— Mamă! strigă. Mamă, eu sunt!

Nu se auzi niciun răspuns — numai zgomotul zăvoarelor trase. Auzul lui sensibilizat recunoscuse pașii mamei lui, răsuflarea ei, dar ea nu zicea nimic. Îi putea simți mirosul acru al fricii și al panicii chiar și prin lemn.

— Mamă! spuse, și vocea i se frânse. Mamă, e ridicol! Lasă-mă să intru! Sunt *eu*, Simon!

Ușa trepidă, de parcă ea-i dăduse un picior.

— Pleacă de-aici!

Vocea îi era aspră, de nerecunoscut, din pricina groazei.

— Ucigașule!

— Eu nu ucid oameni.

Simon își lipi fruntea de ușă. Știa c-ar fi putut probabil s-o spargă cu piciorul, dar ce rost ar fi avut?

— Ți-am mai spus. Eu beau sânge de animal.

— Mi-ai omorât fiul, zise ea. L-ai omorât și ai pus un monstru în locul lui.

— Eu *sunt* fiul tău. . .

— Îi porți chipul și vorbești cu vocea lui, dar nu ești el! Tu nu ești Simon!

Vocea ei crescuse aproape de țipăt:

— Pleacă din casa mea, până nu te ucid, monstrule!

— Becky, zise el.

Fața îi era udă; ridică mâinile, pipăindu-și obrajii, și i se murdăriră: lacrimile lui erau de sânge.

— Ce i-ai spus lui Becky?

— *Nu te apropia de sora ta.*

Simon auzi un zdrăngănit în casă, de parcă ar fi fost răsturnat ceva.

— Mamă, zise el din nou, dar de data asta vocea nu i se mai ridică, ci îi ieşi ca o şoaptă răguşită; mâinile începuseră să-i zvâcnească. Trebuie să ştiu... Becky e aici? Mamă, deschide uşa. Te rog...

— *Nu te apropia de Becky!*

Se dădea înapoi de la uşă, o putea auzi. Apoi auzi înconfundabilul scâncet al uşii de la bucătărie când se deschise şi scârţâitul linoleumului sub paşii ei. Zgomotul unui sertar deschis. Deodată, şi-o imagine pe mama lui înşfăcând unul dintre cuţite.

Până nu te ucid, monstrule.

Gândul îl făcu să se clatine pe picioare. Dacă ea s-ar fi repezit să-l lovească, Pecetea s-ar fi ridicat împotriva. Ar fi nimicuit-o, cum o nimicise şi pe Lilith.

Îşi lăsă mâinile pe lângă corp şi se dădu înapoi, încet, împleticindu-se pe scări şi pe trotuar, ținându-se cu mâna de trunchiul unuia dintre copacii mari care umbreau strada. Rămase în loc, uitându-se lung la uşa casei lui, însemnată şi desfigurată cu simbolurile urii mamei lui faţă de el.

Nu, îşi reaminti el. Ea nu pe el îl ura. Pe el îl credea mort. Ceea ce ura ea era ceva ce nu exista. *Eu nu sunt ce spune ea că sunt.*

Nu ştia cât ar mai fi stat acolo, uitându-se lung, dacă telefonul nu ar fi început să-i sune, vibrând în buzunarul hainei.

Duse mâna după el din reflex şi observă că modelul din vârful *mezuzab*-ului — stelele lui David împletite — îi rămăsese ars în palmă. Schimbă mâna şi duse telefonul la ureche.

— Alo?

— Simon?

Era Clary. Părea cu răsufierea tăiată.

— Unde eşti?

— Acasă, zise el şi făcu o pauză. La casa mamei mele, se corectă. Vocea îi suna goală şi distantă chiar şi pentru urechile lui.

— De ce nu eşti la Institut? E toată lumea bine?

— Tocmai asta e, zise ea. Imediat după ce ai plecat, a venit Maryse de pe acoperiş, unde ar fi trebuit să aştepte Jace. Nu mai era nimeni acolo.

Simon porni. Fără să-și dea prea bine seama ce face, ca o păpușă mecanică, începu să se îndrepte spre capătul străzii, spre stația de metrou.

— Cum adică, nu mai era nimeni acolo?

— Jace dispăruse, zise ea și Simon îi putu percepe încordarea din glas. La fel și Sebastian.

Simon se opri în umbra unui copac desfrunzit.

— Dar Sebastian era mort. E mort, Clary...

— Atunci, spune-mi tu de ce cadavrul lui nu e acolo, pentru că nu e, zise ea și vocea i se frânse în cele din urmă. Nu e nimic acolo, sus, decât mult sânge și sticlă spartă. Au dispărut amândoi, Simon. Jace a dispărut...

ULTIMUL CONSILIU

— CÂT MAI DUREAZĂ PÂNĂ DAU VERDICTUL, DUPĂ PĂREREA TA? întrebă Clary.

Habar n-avea de când așteptau, dar i se părea că trecuseră zece ore. Nu exista vreun ceas în dormitorul negru și roz aprins de puf de pudrat al lui Isabelle, numai vrafuri de haine, maldăre de cărți, grămezi de arme, o măsuță de toaletă dând pe-afară de truse strălucitoare de machiaj, pensule folosite și sertare deschise din care se revărsau furouri de dantelă, ciorapi transparenti și boa de pene. Avea un pronunțat design tip culise de *La Cage Aux Folles*, dar în ultimele două săptămâni Clary petrecuse destul timp în dezordinea aceasta sclipitoare ca să înceapă s-o găsească odihnitoare.

Isabelle, stând la fereastră cu Church în brațe, mângâia absentă capul motanului. Church o privea veninos cu ochii lui galbeni. Dincolo de geam, o furtună de noiembrie era în plină desfășurare, ploaia șiroind pe sticlă ca o vopsea transparentă.

— Nu prea mult, zise ea, încet.

Era complet nemachiată, ceea ce o făcea să arate mult mai tânără, cu ochii mult mai mari.

— Cinci minute, probabil.

Clary, așezată pe patul lui Izzy, între un teanc de reviste și o grămadă zăngănitore de pumnale de seraf, își înghiți cu un efort gustul amar din gât. *Mă întorc imediat. Cinci minute.*

Acestea fuseseră ultimele cuvinte pe care i le spusese ea băiatului pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume. Acum se gândi că poate fuseseră ultimele cuvinte pe care i le mai spusese vreodată.

Clary își amintea perfect momentul. Grădina de pe acoperiș. Noaptea cristalină de octombrie, cu stelele strălucind alb ca de gheață pe bolta neagră, fără nori. Pavelele murdărite de rune negre, împroșcate cu limfă și sânge. Gura lui Jace lipită de a ei, singurul lucru cald într-o lume înghețată. Strângând în mână inelul Morgernstern de la gâtul ei. *Dragostea care pune în mișcare soarele și toate celelalte stele.* Mai uitându-se o dată spre el, când liftul începea deja s-o îndepărteze, sorbind-o înapoi în umbrele clădirii. Ea venise la ceilalți, în holul de la intrare, îmbrățișându-și mama, pe Luke, pe Simon, dar o parte din ea, ca întotdeauna, rămăsese cu Jace, plutind deasupra clădirii pe acel acoperiș, ei doi, singuri, în orașul rece și puternic luminat electric.

Maryse și Kadir fuseseră cei care se urcaseră în lift să se ducă la Jace și să vadă rămășițele ritualului lui Lilith. Trecuseră alte zece minute, până când Maryse se întorsese, singură. Când ușile se deschiseseră și Clary îi văzuse fața — albă, răvășită și înnebunită — înțelesese.

Tot ceea ce urmasse fusese ca într-un vis. Mulțimea de vânători de umbre din hol se repezise spre Maryse; Alec se desprinsese de lângă Magnus și Isabelle sărise în picioare. Străfulgerări de lumină albă spintecau întunericul ca niște mici explozii ale blitzurilor la scena unei crime — pumnalele de seraf luminau umbrele. Croindu-și cu greu drum prin mulțime, Clary auzise povestea din fragmente — grădina de pe acoperiș era goală; Jace dispăruse. Siciul de sticlă în care se aflase Sebastian fusese spart și deschis; cioburile se împrăștiaseră peste tot. Sânge, încă proaspăt, picura de pe pedestalul pe care stătuse siciul.

Vânătorii de umbre își făcuseră rapid planul să se răspândească în toate direcțiile și să cerceteze împrejurimile clădirii. Magnus, din mijlocul lor, se întorsese spre Clary, întrebând-o dacă avea vreun obiect de-al lui Jace după care să-i poată lua urma. Amorțită, ea îi dăduse

inelul Morgenstern și apoi se retrăsese într-un colț să-l sune pe Simon. Tocmai închisese telefonul, când vocea unui vânător de umbre se ridica peste celelalte.

— Să ia urma? Asta ar merge numai dacă mai e în viață. Cu tot sângele ăla, e greu de crezut...

Cumva, asta fusese ultima picătură. Hipotermia prelungită, epuizarea și șocul își ceruseră drepturile, iar ea simțise că i se înmoaie genunchii. Mama ei o prinsese înainte să atingă podeaua. După aceea, totul fusese o ceață întunecată. Se trezise a doua zi dimineață, în patul ei de acasă de la Luke, ridicându-se brusc în capul oaselor, cu inima bătându-i ca un ciocan mecanic, sigură că avusese un coșmar.

În vreme ce se căznea să se dea jos din pat, vânățiile care începuseră să i se șteargă de pe brațe și picioare îi spuneau o altă poveste, ca și absența inelului. Îmbrăcându-și în grabă jeansii și un hanorac, se duse, clătînându-se, până în living, unde-i găsisse pe Jocelyn, Luke și Simon, stând fiecare cu o expresie posomorâtă pe față. Nici nu trebuia să întrebe, dar o făcuse, oricum:

— L-au găsit? S-a întors?

Jocelyn se ridicase în picioare.

— Scumpo, e tot dispărut...

— Dar nu e mort? N-au găsit un cadavru? Se prăbușise pe canapea, lângă Simon. Nu — nu e mort. Aș fi *știut-o*.

Își amintea că Simon o ținuse de mână, în timp ce Luke îi povestise ce se știa: că Jace era încă dispărut, la fel și Sebastian. Vestea proastă era că sângele de pe pedestal fusese identificat ca aparținându-i lui Jace. Vestea bună era că nu fusese atât de mult cum crezuseră ei; se amestecase cu apa din sicriu și dăduse impresia că se vărsase mult mai mult decât în realitate. Acum credeau că era foarte posibil să fi supraviețuit, indiferent ce se întâmplase acolo.

— *Dar ce s-a întâmplat?* întrebă ea.

Luke clătînase din cap, cu ochii lui albaștri întunecați.

— Nimeni nu știe, Clary.

Ea se simțise ca și cum sângele din vene îi fusese înlocuit cu apă înghețată.

— Vreau să ajut. Vreau să fac ceva. Nu vreau să stau pur și simplu aici, în timp ce Jace lipsește.

— Eu nu mi-aș face griji pentru asta, zisese Jocelyn, mohorât. Conclavul vrea să te vadă.

Gheața invizibilă trosnise în încheieturile și tendoanele lui Clary când se ridicase.

— Bine. Nu contează. O să le spun tot ce vor să știe, dacă îl vor găsi pe Jace.

— O să le spui tot ce vor să știe pentru că ei au Sabia Mortală! replică Jocelyn, și disperarea se simți în glasul său. Oh, puiule. Îmi pare atât de rău.

Iar acum, după două săptămâni de mărturii peste mărturii, după ce zeci de martori fuseseră chemați, după ce ea ținuse Sabia Mortală de zece ori, Clary stătea în dormitorul lui Isabelle și aștepta Conclavul să-i decidă soarta. Fără să vrea, își amintea cum era când țineai Sabia Mortală. De parcă mici cârlige de pescuit ți se înfîgeau în piele, smulgând adevărul de la tine. Îngenunchease, când o ținuse, în cercul Stelelor Vorbitoare și își auzise propria voce spunând Conclavului totul: cum Valentine îl invocase pe Îngerul Raziel și cum ea luase de la el puterea de a controla Îngerul ștergându-i numele de pe nisip și scriindu-l în schimb pe al ei. Povestise cum Îngerul îi oferise îndeplinirea unei singure dorințe, iar ea o folosisese ca să-l învie pe Jace din morți; povestise cum Lilith îl posedase pe Jace și cum plănuise să se folosească de sângele lui Simon ca să-l readucă la viață pe Sebastian, fratele lui Clary, pe care Lilith îl considera fiul ei. Povestise cum Pecetea lui Cain de pe fruntea lui Simon o nimicise pe Lilith și cum ei crezuseră că, astfel, și Sebastian era terminat și nu mai reprezenta vreo primejdie.

Clary oftă și-și deschise telefonul ca să vadă cât era ceasul.

— Stau de o oră acolo, zise ea. E normal? E semn rău?

Isabelle îl lăasă jos pe Church, care scoase un miorlăit jalnic. Se apropie de pat și se așeză lângă Clary. Isabelle arăta și mai subțire decât de obicei — ca și Clary, slăbise în ultimele două săptămâni —, dar la fel de elegantă ca întotdeauna, în pantaloni negri strâmți și un top mulat, cenușiu, de catifea. Rimelul îi era întins de jur împrejurul ochilor, ceea

ce ar fi trebuit s-o facă să semene cu un raton, în schimb pe Izzy o făcea să arate ca o vedetă franceză de film. Îşi întinse braţele în lături, iar braţările ei de electrum, cu runele-talisman, zornăiră muzical.

— Nu, nu e un semn rău, zise ea. Înseamnă doar că au multe de vorbit. Îşi răsuci inelul Lightwood pe deget şi continuă: O să fii bine. Nu ai încălcat Legea. Asta e lucrul cel mai important.

Clary oftă. Nici căldura umărului lui Isabelle lângă al ei nu-i putea topi gheaţa din vene. Ştia că, teoretic, nu încălcase nicio Lege, dar mai ştia şi că îşi atrăsese mânia Conclavului. Era ilegal pentru un vânător de umbre să învie pe cineva din morţi, dar nu şi dacă o făcea Îngerul; cu toate acestea, fusese așa un lucru nemaipomenit ceea ce făcuse ea, când ceruse viaţa lui Jace înapoi, încât ea şi Jace se înţeleseseră să nu spună nimănui despre asta.

Acum fapta ieşise la lumină şi zdruncinase Conclavul. Clary ştia că voiau s-o pedepsească, măcar pentru că alegerea ei avusese consecinţe atât de dezastruoase. Într-un fel, chiar şi-ar fi dorit s-o pedepsească. Să-i rupă oasele, să-i smulgă unghiile, să-i lase pe Fraţii Tăcuţi să-i scormonească prin creier cu gândurile lor tăioase ca briciul. Un soi de pact al diavolului — durerea ei, pentru întoarcerea lui Jace, teafăr. Ar fi ajutat-o să scape de sentimentul de vinovăţie că îl lăsase pe Jace singur pe acel acoperiş, chiar dacă Isabelle şi ceilalţi îi spusese de o mie de ori că era ridicolă — că toţi se gândiseră că el era în perfectă siguranţă acolo şi că, dacă ar fi rămas şi Clary, probabil că acum ar fi fost şi ea dispărută.

— Încetează, zise Isabelle.

Pentru o clipă, Clary nu ştiu dacă îi vorbise ei sau motanului. Church făcea cum făcea el adesea când era lăsat jos din braţe — stătea întins pe spate, cu toate labele în aer, prefăcându-se că-i mort, pentru a-i face pe stăpânii lui să se simtă vinovaţi. Dar apoi Isabelle îşi dădu părul ei negru într-o parte, cu o privire mânioasă, iar Clary înţelese că ei îi spusese să înceteze, nu motanului.

— Ce să încetez?

— Să te gândeşti morbid la toate lucrurile groaznice care o să ți se întâmple sau care-ți dorești să ți se întâmple pentru că tu ești în viață, iar Jace e... dispărut.

Vocea lui Isabelle sărea ca un disc zgâriat. Niciodată nu vorbise despre Jace ca fiind mort sau chiar dispărut — ea și Alec refuzaseră să ia în calcul posibilitatea. Iar Isabelle nu-i reproșase nici măcar o dată lui Clary faptul că ținuse un asemenea secret. În absolut toate privințele, de fapt, Isabelle fusese cea mai loială apărătoare a sa. Întâlnind-o în fiecare zi la ușa Sălii Consiliului, o ținea ferm pe Clary de braț când trecea pe lângă grupurile de vânători de umbre care murmurau și aruncau priviri mânioase. Așteptase tot timpul interminabilelor interogatorii ale Consiliului, fulgerând cu privirea pe orice îndrăzneală să se uite pieziș la Clary. Clary fusese uluită. Ea și Isabelle nu fuseseră niciodată foarte apropiate, ambele fiind genul de fete care se simțeau mai bine cu băieții decât în compania altor fete. Însă Isabelle rămăsese neclintit de partea ei. Clary era tot atât de uluită pe cât era de recunoscătoare.

— Nu mă pot abține, zise Clary. Dacă mi s-ar fi dat voie să-l caut dacă mi s-ar fi dat voie să fac *ceva* — cred că n-ar fi fost la fel de rău.

— Mă îndoiesc.

Isabelle părea foarte obosită. În ultimele două săptămâni, ea și Alec ajunseseră epuizați și pământii la față din pricina celor șaisprezece ore pe zi de patrulări și căutări. Când Clary aflase că ei îi era interzis să se alăture patrulelor sau să-l caute pe Jace în orice fel, până când Consiliul nu lua o hotărâre în privința faptului că ea îl readusese din morți, dăduse cu piciorul în ușa dormitorului, făcând o gaură în lemn.

— Uneori pare atât de zadarnic, adăugă Isabelle.

Gheața trosni în sus și-n jos prin oasele lui Clary.

— Adică tu crezi că e mort?

— Nu, nu asta. Vreau să spun, cred că este exclus să mai fie încă în New York.

— Dar îl caută și în alte orașe, nu-i așa?

Clary își duse o mână la gât, uitând că inelul Morgenstern nu mai era acolo. Magnus încă încerca să-i ia urma lui Jace, deși nicio metodă nu avusese încă succes.

— Bineînțeles că da.

Isabelle întinse curioasă mâna și atinse delicatul clopoțel de argint care atârna acum la gâtul lui Clary, în locul inelului.

— Ce-i ăsta?

Clary şovăi. Clopoşelul fusese un dar de la Regina Elfilor Lumunii. Nu, nu chiar așa. Regina spiritelor naturii nu făcea *daruri*. Clopoşelul avea menirea să-i semnaleze Reginei Elfilor când avea Clary nevoie de ajutorul ei. Clary se trezise că mâna i se îndrepta spre el din ce în ce mai des, pe măsură ce zilele se scurgeau fără nicio urmă de Jace. Singurul lucru care o oprise pe Clary fusese acela că ştia că Regina nu dădea nimic fără să ceară ceva odios la schimb.

Mai înainte să-i poată răspundă lui Isabelle, uşa se deschise. Amândouă fetele se ridicară drept în picioare, Clary strângând în mâini o pernuță roz de-a lui Izzy, atât de tare, încât strasurile acesteia i se înfipseră în carne.

— Salut.

O siluetă zveltă intră în cameră și închise uşa în urma sa. Alec, fraatele mai mare al lui Isabelle, era îmbrăcat în costumul de Consiliu — o robă neagră împodobită cu rune de argint, acum deschisă peste jeanși și un tricou cu mânecă lungă, negru. Atâta negru îi făcea fața să pară și mai palidă și ochii albaștri cristalini și mai albaștri. Părul lui era negru și drept, ca al surorii sale, dar mai scurt, tuns chiar deasupra liniei maxilarului. Gura îi era strânsă într-o linie subțire.

Inima lui Clary începu să bată cu putere. Alec nu arăta bucuros. Indiferent ce veste avea de dat, nu putea fi de bine.

Isabelle fu aceea care vorbi prima.

— Cum a mers? întrebă ea, liniștit. Care-i verdictul?

Alec se duse la măsuța de toaletă, încălecând scaunul, ca să stea cu fața la Izzy și la Clary, și le privi peste spătar. Într-un alt moment, ar fi fost comic — Alec era foarte înalt, cu picioare lungi, ca de balerin, iar modul în care se încolăcise peste scaun îl făcea să pară o piesă de mobilier dintr-o casă de păpuși.

— Clary, zise el, Jia Penhallow a stabilit verdictul. Ești achitată de orice vină. Nu ai încălcat nicio Lege, iar Jia consideră că ai fost pe-depsită destul.

Isabelle răsuflă zgomotos și zâmbi. Pentru o clipă, un sentiment de ușurare pătrunse prin stratul de gheață de deasupra emoțiilor lui Clary.

Ea nu avea să fie pedepsită, întemnițată în Orașul Tăcut, ținută în vreun loc de unde să nu-l mai poată ajuta pe Jace. Luke, care, ca reprezentant al vârcolacilor în Conclav, fusese prezent pentru verdict, făgăduise s-o sune pe Jocelyn de îndată ce avea să se sfârșească ședința, dar Clary întinse mâna după telefonul ei, oricum; gândul de a-i da mamei sale o veste bună, în sfârșit, era prea ispitor.

— Clary, zise Alec, când ea deschidea telefonul. Așteaptă!

Ea se uită la el. Expresia lui era încă la fel de solemnă ca a unui cioclu. Cu un subit presentiment, Clary își puse telefonul la loc pe pat.

— Alec... ce este?

— Nu pentru verdictul în ceea ce te privește a durat atât de mult ședința Consiliului, zise Alec. S-a discutat o altă problemă.

Gheața se refăcu. Clary se înfioră.

— Jace?

— Nu chiar. Alec se aplecă, încrucișându-și brațele pe spătarul scaunului. Azi-dimineață, devreme, a sosit un raport de la Institutul din Moscova. Protecțiile de deasupra Insulei Wrangel au fost distruse ieri. Au trimis o echipă să le repare, dar având niște protecții atât de importante doborâte pentru atât de multă vreme — asta-i o prioritate a Consiliului.

Protecțiile — care serveau, după cum înțelesese Clary, ca un soi de sistem magic de îngădire — înconjurau Pământul, plasate aici de prima generație de vânători de umbre. Prin ele puteau pătrunde demonii, însă nu cu ușurință, pe majoritatea ținându-i la distanță, apărând lumea de a fi potopită de o invazie masivă. Ea își aminti ceva ce-i spusese Jace, de parcă fusese cu mulți ani în urmă: *Pe vremuri erau doar mici invazii de demoni în lumea asta, ușor de oprit. Dar chiar în vremea mea, din ce în ce mai mulți s-au strecurat prin protecții.*

— Păi, asta-i rău, zise Clary, dar nu văd ce legătură are cu... .

— Conclavul are prioritățile sale, o întrerupse Alec. Căutarea lui Jace și a lui Sebastian a fost prioritatea numărul unu în ultimele două săptămâni. Însă au căutat peste tot și n-au găsit nici urmă de ei, în niciuna dintre vizuinile din Lumea de Jos. Niciuna dintre vrăjile de luat urma ale lui Magnus n-a dat rezultat. Elodie, femeia care l-a crescut pe adevăratul Sebastian Verlac, a confirmat că nimeni n-a încercat să o

contacteze. Asta ar fi fost oricum puțin probabil. Nicio iscoadă n-a raportat vreo activitate neobișnuită printre membrii cunoscuți din vechiul Cerc al lui Valentine. Iar Frații Tăcuți n-au fost în stare să-și dea seama exact ce urmărea ritualul îndeplinit de Lilith sau dacă a avut succes. Părerea generală este că Sebastian — bineînțeles, ei îl numesc Jonathan când vorbesc despre el — l-a răpit pe Jace, dar asta nu-i nimic nou.

— Deci? întrebă Isabelle. Ce înseamnă? Mai multe căutări? Mai multe patrule?

Alec clătină din cap.

— Nu s-a discutat extinderea căutărilor, zise el, reținut. Au scos-o dintre priorități. Au trecut două săptămâni și n-au găsit nimic. Grupurile special create pentru misiunea asta, aduse din Idris, urmează să fie trimise acasă. Situația cu protecțiile a devenit acum prioritară. Ca să nu mai amintesc de faptul că, oricum, Consiliul se află în mijlocul unor negocieri delicate, actualizând Legile pentru a permite noua alcătuire a Consiliului, numirea unui nou Consul și a unui nou Inchizitor, stabilirea unui statut diferit pentru repudiați — nu vor să lase lucrurile să se abată cu totul de la linia dreaptă.

Clary făcu ochii mari.

— Nu vor ca dispariția lui Jace să-i abată de la schimbarea câtorva vechi legi stupide? Și *renunță*?

— Nu renunță. . .

— *Alec!* zise Isabelle, tăios.

Alec trase aer în piept și își acoperi fața cu mâinile. Avea degete lungi, ca ale lui Jace, la fel de pline de cicatrice ca și ale lui Jace. Pecețea Ochiului vânătorilor de umbre îi împodobea dosul mâinii drepte.

— Clary, pentru tine — pentru *noi* — principalul a fost întotdeauna găsierea lui Jace. Pentru Conclav, este găsierea lui Sebastian. Și a lui Jace, dar în primul rând a lui Sebastian. El este pericolul. El a distrus protecțiile din Alicante. El este un ucigaș în masă. Jace este. . .

— Doar un alt vânător de umbre, zise Isabelle. Noi murim și suntem dați dispăruți tot timpul.

— El a primit ceva mai multă atenție, fiind un erou al Războiului Mortal, zise Alec. Dar, în cele din urmă, Conclavul a spus-o lămurit:

căutările vor continua, însă deocamdată este un joc al așteptării. Îl așteaptă pe Sebastian să facă următoarea mișcare. Până atunci, asta devine prioritate de rang trei pentru Conclav. Dacă e să fie. Se așteaptă de la noi să ne întoarcem la viața normală.

Viața normală? Lui Clary nu-i venea să creadă. O viață normală fără Jace?

— Astea ne-au spus ei și după ce a murit Max, zise Izzy, cu ochii ei negri fără lacrimi, dar arzând de mânie. Că o să trecem peste durerea noastră mai repede dacă ne întoarcem la o viață normală.

— Se consideră a fi un sfat bun, zise Alec, din spatele degetelor.

— Spune-i asta tatei. S-a întors măcar din Idris pentru întâlnire? Alec clătină din cap, lăsând mâinile jos.

— Nu. Dacă te consolează cu ceva, o grămadă de oameni de la întâlnire au cerut cu mânie să se continue căutările lui Jace cu toate forțele. Magnus, evident, Luke, Consulul Penhallow, chiar și Fratele Zachariah. Dar, la sfârșitul dezbaterilor, asta n-a fost de ajuns.

Clary se uită la el, hotărâtă.

— Alec, zise ea, tu nu simți nimic?

Alec făcu ochii mari, albastrul lor întunecându-se, și pentru o clipă Clary își aminti de băiatul care o urâse când ajunsese ea prima oară la Institut, băiatul cu unghii roase și găuri în pulovere și cu o atitudine ostilă care părea imposibil de îmblânzit.

— Știu că ești supărată, Clary, zise el, cu voce tăioasă, dar dacă sugerezi că lui Iz și mie ne pasă mai puțin de Jace decât ție. . .

— Nu spun asta, zise Clary. Vorbesc despre legătura voastră de *parabatai*. Am citit despre ceremonie în *Codex*. Știu că, fiind *parabatai*, sunteți legați unul de celălalt. Tu poți simți lucruri despre Jace. Lucruri care vă ajută când luptați. Deci, bănuiesc că, vreau să spun. . . poți simți dacă mai este încă în viață?

— Clary! Isabelle părea îngrijorată. Credeam că n-ai. . .

— E în viață, zise Alec, precaut. Crezi că aș mai fi fost atât de activ dacă n-ar fi fost viu? Fără îndoială e ceva fundamental în *neregulă*. De asta pot să-mi dau seama. Dar încă respiră.

— Ar putea „neregula” asta să însemne că e ținut prizonier? întrebă Clary, cu voce pierită.